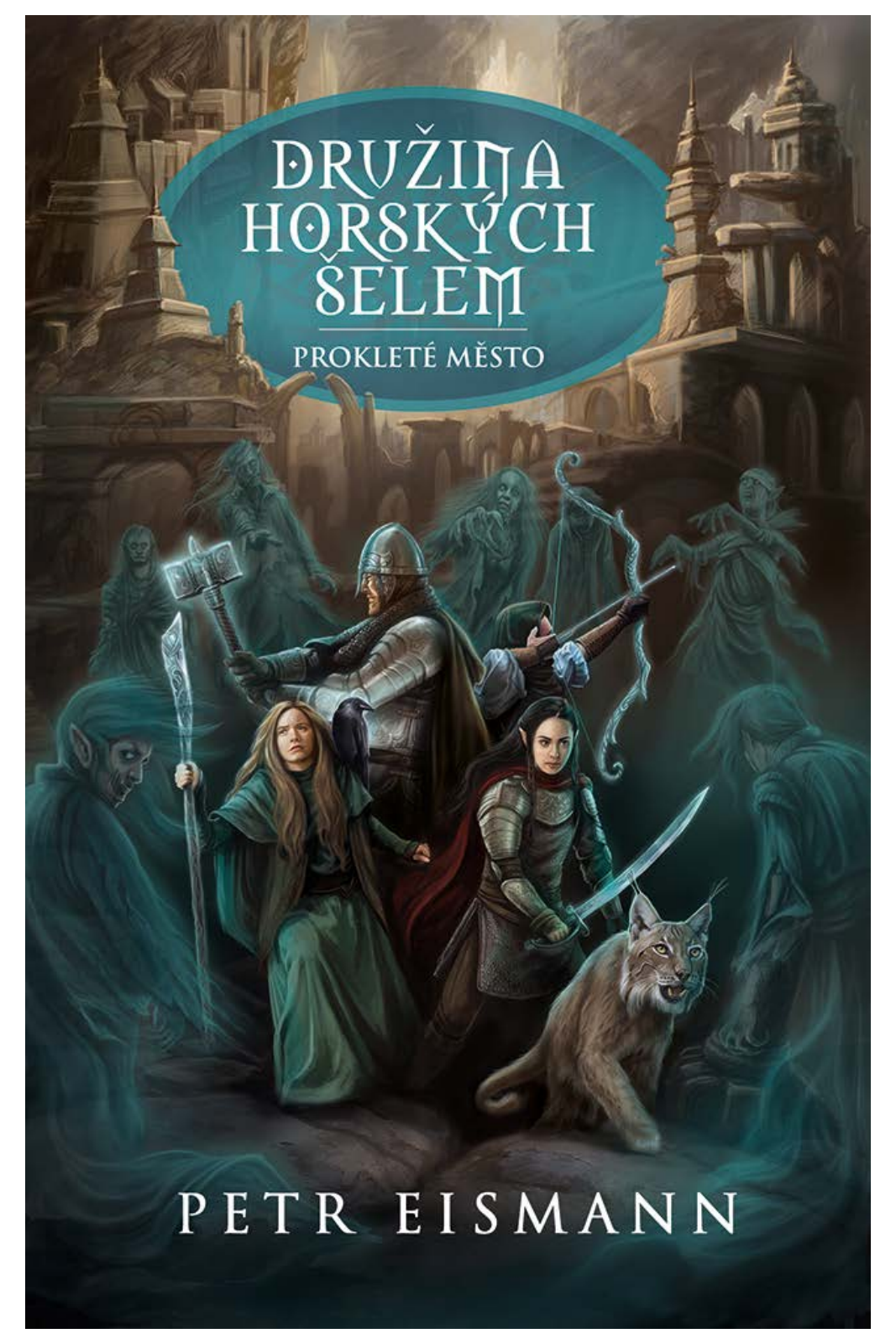




DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

PROKLETÉ MĚSTO

PETR EISMANN

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

PROKLETÉ MĚSTO



PETR EISMANN


JONATHAN LIVINGSTON

Obsah

Danajský dar

Vyrážíme

Obelisk u Černého jezera

Obelisk u Stříbrné laguny

Vstup do Darak Helmu

Přístaviště Darak Helmu

Centrální oblast Darak Helmu – první kroky

Měsíční pevnost

Skrytá místnost

Obelisk

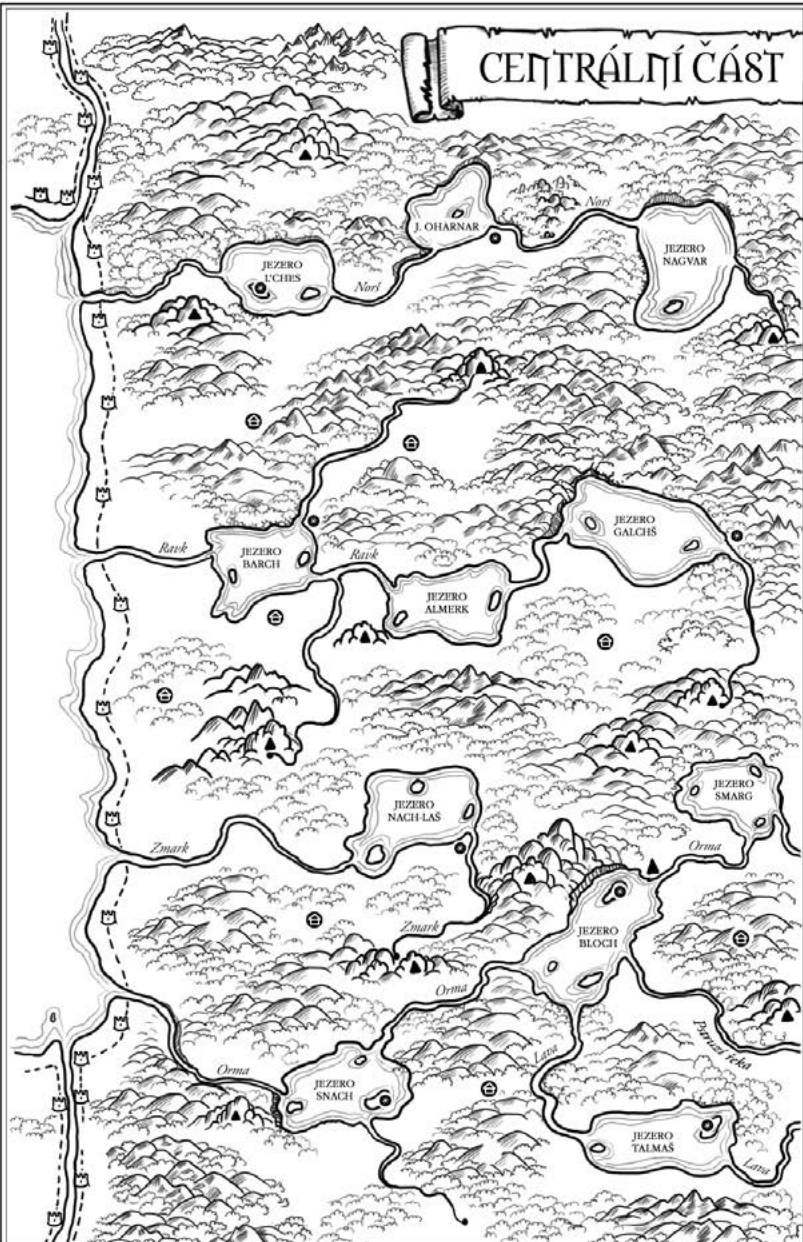
Castela-del-Marna

Jižní jeskyně

Jezerní jeskyně

Cesta zpět

CENTRÁLNÍ ČÁST



VYSVĚTLIVKY



Osada broni



Osada goblinů



Osada mongů



Díl

STŘEDNÍHO GETSKA

BRIRASKÉ BARONSTVÍ



Danajský dar

To, k čemu jsme směřovali, ač jsme na to vůbec nepomysleli, se stalo. Byli jsme vyzdviženi do rytířského stavu. Pravda, jednalo se o titul nedědičný a jako rytíři jsme se řadili pouze mezi nižší šlechtu, ale nějak se začít muselo. Oslavy, které doprovázely naše jmenování, se protáhly na celý týden. Během něj každý z nás vypil pohár snad se všemi našimi sousedy z Havenu, a to jsme ani nebyli hlavními osobnostmi této oslavy. Těmi byli samozřejmě naši mistři, v čele s Nerrou, kteří byli uvedeni mezi vyšší šlechtu Východní marky.

Teprve čtvrtý den oslav se nám podařilo sejít se v našem domě. Všichni jsme byli čtyřdenním pitím už značně znaveni, a proto jsme přivítali chvilkové přerušení oslav, které způsobila letošní první zimní bouře. Sešli jsme se v jídelně, kde jsme s povděkem přijali od Ranky poháry plné horkého odvaru z bylinek. Při popíjení třetího poháru se nám všem konečně pročistily hlavy natolik, že jsme byli schopni uvažovat.

Sedíce kolem krbu jsme si chvilku užívali tiché společnosti přátel, když tu mlčení přerušil Grult.

„Grult přemýšlet. Když Grult teď být rytíř, Grult potřebovat nová zbroj. Rytířská být nejlepší. Na zbroj muset být erb a zbroj muset být magická. My mít celá truhla zlata, Grult vybrat zbroj, Koré zařídit magii a Jagh to začáhnout,“ pronesl jakoby pro sebe.

„Nemyslím si, že bychom měli začít hned rozhazovat. Vždyť tvá stará zbroj je ještě v pořádku, ne?“ odpověděl jsem mu.

„Grult rytíř. Rytíř bez rytířská zbroj být jak...,“ v tu chvíli se Grult odmlčel a usilovně přemýšlel. Po chvilce pak s vítězoslavným úsměvem svou myšlenku dokončil: „... jako pivo bez pěna. Mocht s piják začloutat, ale něco furt chybět. Grult už vomrknout zbroje, co nabízet obchodníci, co přijít s Ragnar, a jedna zbroj být přímo dělaná jak pro Grult. Stačit dodělat erb a přidělat trofeje od Grult a zbroj být dokonalá. Navíc Grult nezapomenout na to, že vy všichni kdysi slíbit Grult tu nejlepší zbroj. Nejlepší zbroj být rytířská zbroj z Jardonie. Grult zbroj potřebovat. My ji koupit?“ poslední větu pak pronesl lehce prosebným hlasem a s prosbou v očích se zadíval na dívky, když u mě nepochodil.

„Myslím si, že Grult má pravdu. Skutečně bychom měli část z obdržených peněz investovat do naší výbavy, která má už mnohé za sebou. Navíc nyní je asi nejvhodnější doba, neboť se na oslavu skutečně sjelo množství obchodníků, kteří jinak do Havenu nezavítají. Také jsem o nové výbavě přemýšlela. Ráda bych nechala pro Fousa udělat návky na packy se stříbrnými drápy, aby měl proti vlkodlakům větší šanci,“ řekla Ranka.

„Stříbrný návek pro Fous být dobrý nápad,“ pospíšil si Grult se svou podporou Rančina návrhu.

„Také bych chtěla vložit magii do luku, který jsem si vyrobila,“ ještě dodala Ranka.

„A hodily by se nám nějaké nové sluneční prsteny a prsteny vodoměrky. Také

nějaké odlehčené torny a magické lektvary by se šikly. Zcela jistě pak budeme potřebovat nové šaty do divočiny i města, musíme nějak reprezentovat náš nový stav,“ rozvášnila se Koré a mně bylo jasné, že truhlici zlata nedotčenou neuhájím. Navíc nadšení mých přátel bylo tak nakažlivé, že jsem mu nakonec také propadl.

„No dobře, i mně by se hodila nějaká nová zlodějská výbavička. Třeba bych tu mohl dostat nějaké speciálnější kousky,“ řekl jsem.

„Víte co? Skočím pro pergamen a brk s inkoustem. Všechno si pořádně sepišeme, ať na nic nezapomeneme,“ řekla Koré a odběhla do svého pokoje. Když se za chvíli vrátila se štůskem pergamenů a usedla ke stolu, začali jsme jí na přeskáčku diktovat, co bychom si chtěli pořídit. Z počátku Koré ani nestíhala psát a pergameny se začaly zaplňovat dlouhým seznamem věcí. S pečlivostí sobě vlastní pak Koré dlouhý seznam přepsala na několik menších, dle toho, od koho daný předmět koupíme.

Po půlnoci jsme byli se seznamy hotovi. Poté co je Koré ještě naposledy přečetla, abychom měli skutečně jistotu, že jsme na nic nezapomněli, jsme se rozešli do svých pokojů. Nevím jak ostatní, ale já ještě nějakou dobu přemýšlel o nových věcech. Někdy v průběhu tohoto přemýšlení jsem nakonec usnul.

V průběhu noci přestalo sněžit. Když jsem se probudil a vyhlédl ven, zjistil jsem, že Haven pokryla deseticentimetrová vrstva sněhu. Po vydatné snídani jsme se s přáteli vydali na nákup, který se protáhl až do pozdního odpoledne. Během dne jsme se s nakoupenými věcmi museli několikrát vrátit domů. Bohužel nejenom proto, abychom tam nakoupené věci uložili, ale hlavně proto, abychom z truhlice vybírali další a další zlaťáky.

Je až neskutečné, jak rychle se dá utratit více než 50 000 zlatých, zvláště když nakupujete magické předměty. Odpoledne pak naše nakupování konečně skončilo. Ač část předmětů byla ještě v chrámu, kde do nich kněz bohyně Lilith vkládal magii, přesto jsme nakoupili pěknou hromadu výbavy, která přímo zářila novotou. Během třídění nové výbavy nás zastihl posel od našich mistrů, který nám připomněl to, že další den nám přijdou složit lenní slib zástupci sídel, které jsme dostali.

„A sakra, na to jsme úplně zapomněli,“ vyhrkla Koré, jen co se za poslem zavřely dveře. „Kde jen je přijmeme? Náš dům je sice krásný a útulný, ovšem moc hostů se do něj nevejde,“ řekla Ranka. „Sice je náš dům malý, ale co k přijetí využít dvůr, jehož velkou část zaujímá Grultovo cvičiště? Pravda, museli bychom z něj odklidit sněh, někde sehnat velké stany na jeho zastřešení a nějaké koše na dřevo, aby bylo pod stany teplo, ale to by se snad zařídit dalo,“ navrhla Ranka. „Taky musíme někde sehnat dostatek jídla a pití,“ dodal jsem. „Každý rytíř mít kolem stráž, my muset zajistit i dost voják kolem my,“ řekl Grult. „No a pokud se bude podávat jídlo a pití, tak musíme zajistit nějakou obsluhu, přece ho nebudeme roznášet sami. To fakt netuším, jak to všechno za odpoledne a noc zvládneme,“ završil jsem naše obtíže.

„Když tu budeme jen tak postávat, tak se nic neudělá. Vrhněme se nejdříve do úklidu dvora, ostatní se pak uvidí,“ ukončila naši debatu Koré. Jen jsme se převlékli do pracovních šatů a vrhli se všichni do práce. Ve čtyřech to šlo pomalu. Naštěstí nás však zachránili naši sousedé. Ti se nejdříve začali trousit do otevřených vrat, kterými jsme z dvorku vyváželi sněh. Jakmile však zjistili, co připravujeme, začali

se sami nabízet s pomocí. Sousedů ochotných nám pomoci neustále přibývalo a zanedlouho nám pomáhala celá armáda přátel. Koré se brzy ujala organizace této živelné pomoci, a proto nám šla práce rychle od ruky.

Nejdříve byl uklizen dvorek a pak i náš dům a dílny. Když byl úklid hotov, postavili jsme na dvoře několik velkých vojenských stanů, které jsme pospojovali tak, že jsme jimi zastřešili celý dvůr. Na zem jsme pak rozprostřeli celé hromady kožešin. Následovalo vybavení stanů. Ani nevím, odkud se ve stanu objevila čtyři velká dřevěná křesla, která jsme umístili naproti vstupním vratům. Než se setmělo, změnil se náš dvorek v přepychový palác nomádského krále.

Také o jídlo a pití se naši sousedé postarali. Navíc se sami nabídli, že budou naše hosty obsluhovat. Ač jsme se jim za jejich pomoc snažili zaplatit, veškeré peníze byly odmítnuty a my znovu pocítili to hřejivé teplo pocházející z členství v báječné havenské komunitě.

Zbývalo ještě zajistit nějaké vojáky. I tento problém se však vyřešil sám. Oslavy v Havenu se totiž účastnili i horníci, kteří společně s námi hájili severní přechod přes hraniční proláklinu. Ti do Havenu přišli v nejlepších oblecích, které měli, což byly právě ukořistěné kroužkové zbroje doplněné šavlemi a dýkami. Jakmile se horníci dozvěděli, co se u nás chystá, sami přišli a nabídli se, že se během oslavy stanou našimi strážci. Zbývalo jen ušít jim přes brnění tabardy s naším erbem. I to jsme však s pomocí našich sousedů zvládli a 100 tabardů s našimi erby bylo do rána připraveno. Toho jsme se však už neúčastnili, neboť nás naši sousedé po půlnoci zahnali spát, že si před slavnou událostí potřebujeme náležitě odpočinout, což byla pravda.

Nadešlo ráno šestého dne slavností. Hned za svítání jsem se oblékl do slavnostních šatů, které jsem měl na sobě během svého pasování a vyšel na chodbu. Tam jsem už potkal sousedku, která kamsi odnášela mísu plnou ještě kouřících koláčů. Protřel jsem si oči a zamířil do jídelny, kde jsem tušil snídani. Tam jsem se setkal se zbytkem svých přátel. Kolem nás se neustále někdo míhal a neustále nás obsluhoval. Pravda, obsluhovat jsem se nechával rád, ale ne doma. Tam mi to připadalo jaksí nepatřičné.

Během snídaně před námi Koré rozvinula mapu, na které bylo zakresleno naše léno. Teprve tehdy jsme si ho začali pozorně prohlížet. Léno jménem Údolí šelem mělo rozlohu téměř 1200 kilometrů čtverečních a jeho součástí bylo městečko u našeho stříbrného dolu jménem Orga (to, že se toto městečko takto jmenuje, jsem vlastně zjistil až teprve nyní), 4 gobliní osady, 2 osady bronzů a jedna osada mongů. Dohromady zde v této době žilo asi 2500 obyvatel, což ve srovnání s Tanabisem nebylo mnoho, ovšem pro nás to tenkrát bylo více než dost.

Jen co jsme dosnídali a získali alespoň základní přehled o našem lénu, zvedli jsme se od stolu a zamířili ven do připraveného stanu. Teprve nyní jsem měl možnost prohlédnout si pořádně své přátele. Gruhl nezklamal a na tuto slavnostní příležitost se navlékl do své nové rytířské zbroje, která ještě zvětšila jeho už beztak obří postavu. Ranka zvolila střízlivý zelený šat, ve kterém vypadala velice elegantně, ač mi neuniklo, že se v něm pohybuje trochu toporně. Zato však Koré přímo zářila. Měla na sobě úplně nové bílé šaty vyšívané zlatou a stříbrnou nití. Lemy rukávů

zdobily bílé a růžové perličky. Na hrudi byl vyšit nádherný pegas s roztaženými křídly stojící na zadních nohou. Nechyběl ani erb naší družiny, který byl vyšit na pravém rameni.

Naplnění slavnostní náladou jsme vešli do stanu, kde už čekalo na 100 horníků, vypadajících jako profesionální vojáci, společně s našimi sousedy. Pak jsme se usadili na připravených křeslech. Uprostřed seděla Ranka s Koré. Zatímco Grult se posadil Rance po pravici, já si sedl vedle Koréiny levice. Jen co jsme se zavrtali do pohodlných polštářů, už nám kdosi podal víno zředěné vodou. Začali jsme ho popíjet a trochu rozpačitě čekali, co bude dál.

Netrvalo dlouho a přistoupil k nám jakýsi neznámý kudůk. „Nebud'te nervózní, vše je zařízeno. Vše jsem pro vás zorganizoval. Pro tuto slavnost budu vaším komorníkem,“ řekl a já teprve tehdy poznal, že se jedná o zamaskovaného Bilbuse. Rozhlédl jsem se po shromážděných sousedech a zanedlouho jsem mezi nimi našel i ostatní naše mistry, kteří inkognito navštívili naši slavnost. Trochu mě zamrzelo, že jsme je zapomněli pozvat, bylo mi však jasné, že toto naše opomenutí pochopí.

Díky tomu, že jsem pátral po našich zbylých mistrech, neboť mi bylo jasné, že na naši slavnost nepřišel Bilbus sám, jsem přišel o většinu toho, co nám Bilbus říkal. Zaslechl jsem pak jen poslední Bilbusovu větu. „Teď nechám otevřít vrata a představím první zástupce z vašich leníků.“

Na Koréin pokyn pak Bilbus předstoupil před nás a hlasem rozléhajícím se po celém stanu pronesl: „Vyslanci z města Orga, vedeni správcem stříbrného dolu Tschi-Nenem.“ Vojáci pak otevřeli bránu a do stanu vstoupil náš přítel Tschi-Nen v doprovodu hutnického mistra, trpaslíka Altabaze a pro nás neznámého barbara. Zatímco Tschi-Nen kráčel s prázdnýma rukama vpředu, Altabaz s barbarem nesli jakousi těžkou truhlici a drželi se krok za ním. Sotva Tschi-Nen došel až ke značce, kterou před našimi křesly někdo prozíravě umístil, poklekl. Vzápětí pak poklekl i jeho doprovod.

„Jménem obyvatel města Orga vám do vašich rukou skládám lenní slib,“ pronesl Tschi-Nen a ze záhybů svého roucha vylovil pergamen s pečeti. Pak povstala Koré a pronesla: „Jménem družiny Horských šelem váš lenní slib přijímám. Povstaňte.“ Poté převzala pergamen. Pak Tschi-Nen pokynul svému doprovodu a ti před nás postavili truhlici, kterou s sebou přinesli. Tschi-Nen ji otevřel a my spatřili, že je až po okraj zaplněna stříbrnými ingoty.

„Přijměte prosím od obyvatel Orgy malý dar, kterým vás chceme pozvat k návštěvě vašeho, nyní už formálně potvrzeného léna,“ pronesl Tschi-Nen.

Opět za nás promluvila Koré: „Váš dar rádi přijímáme a slibujeme, že ho celý investujeme do dalšího rozvoje Orgy. Odneste prosím váš dar do domu na místo, které vám určí náš majordomus, a připojte se k naší oslavě.“ Na ta slova se poselstvo, vedené Bilbusem, odebralo do našeho domu.

Během několika minut se všichni vrátili. Zatímco Tschi-Nen s doprovodem se zamíchali mezi ostatní hosty a začali se věnovat jídlu a pití, Bilbus opět předstoupil před nás a ohlásil další poselstvo. Toto pak zopakoval ještě šestkrát. Každé z následujících přijetí lenního slibu mělo v podstatě stejný průběh. Nejdříve byl

představen vedoucí poselstva. Pak členové poselstva před nás předstoupili a poklekli. Vedoucí poselstva nám předal za svou komunitu lenní slib, který Koré přijala a vyzvala poselstvo, aby povstalo. Pak nám byl předán od poselstva nějaký hodnotný dar (kromě truhlice se stříbrem jsme dostali šperky, krásně provedené zbraně, drahokamy a několik sudů pálenky) a obdrželi jsme pozvání k návštěvě našeho nového léna.

O jediné zpestření se postaralo poslední poselstvo z mongské osady. Náčelnice osady totiž Koré a Rance jako dar nabídla za manžely dva statné mongy (no, i statný mong je proti mně třasořitka a to já rozhodně nepatřím mezi nějaké svalovce). Tato nabídka se pochopitelně setkala s rozpaky, z kterých nás vysvobodil Bilbus, který mongyni vysvětlil, že Koré a Ranka už manžely mají, a těmi jsme já a Grult. Po tomto vysvětlení si nás mongyně přeměřila upřeným pohledem. Zřejmě ji to, co spatřila, dostatečně uklidnilo. Proto pokývala hlavou a jen pro dívky zašeptala: „Chápu, já mít doma takové krasavce a siláky, také bych další nechtěla.“

Pro vysvětlení bych asi měl uvést, že se v této době mongové stále ještě zatvrzele drželi, jako jediný národ v Getsku, zastaralého společenského zřízení jménem matriarchát. I oni se však v průběhu několika následujících desítek let s tímto zastaralým zřízením rozloučili.

Jakmile byly lenní sliby a dary předány, začala oslava, během které jsme se jako pozorní hostitelé snažili věnovat všem hostům, ač nás to samozřejmě táhlo k našim mistrům. Společně s našimi hosty jsme vydrželi slavit až do pozdní noci, kdy se společnost začala pozvolna rozcházet. Při odchodu našich nových leníků jsme každému z nich slíbili, že po skončení zimy navštívíme jeho osadu, což někteří z nich přijali s křečovitými úsměvy. Přece jenom nikdo z poddaných se příliš neraduje z návštěvy vrchnosti.

Jako poslední s námi zůstali naši mistři, s nimiž jsme se přesunuli z venkovních stanů k nám domů, kde jsme vydrželi lehce popíjet a hojně konverzovat až do brzkého rána. Pak jsme se odebrali spát, abychom strávili spánkem alespoň několik málo hodin před posledním dnem oficiálních oslav.

Sedmý den oslav se stejně jako ten první nesl v oficiálním duchu. Všichni šlechtici se shromáždili na tribuně postavené na centrálním náměstí, kde zahaleni do kožešin, před zraky poddaných začali hodovat. Ani poddaní nestrádali. Pro uspokojení jejich hladu bylo poraženo celé stádo ovcí, krav a několik desítek prasat. Pečené maso pak bylo možné zapíjet pestrým výběrem nápojů.

Po šesti dnech oslav byla už znát na většině přítomných značná únava. Mnoho z nich se již nevěnovalo bujarému pití a hodování, ale spíše navazování obchodních dohod. Během posledního dne se domluvil i jeden sňatek doposud nenarozených dětí. Jakmile se setmělo, opustili všichni šlechtici tribunu a šli spát. Stejně jako oni i my jsme poslední den oslav zakončili velice brzo. Po sedmi dnech byl schopen nasávat už asi jen Grult, kterému však srdnatě sekundoval Chlodovik.

Další den, za zvuku slavnostních fanfár, opustil Ragnar Moudrý s pohraničními barony a jejich doprovodem Haven. Zatímco šlechtické družiny odjížděly, obchodníci zde stále zůstávali. Po skončení oslav nastala ta nejlepší doba k uzavírání obchodů.

Mnoho z obchodníků bylo v Havenu poprvé a mnohý z nich projevil přání zde vybudovat své stálé obchodní zastoupení. To jsme však, na rozdíl od našich mistrů, nemuseli řešit. Místo toho jsme se vrhli na úklid našeho domu, který to po vydatné oslavě skutečně potřeboval.

Třetí den po odchodu Ragnara a jeho doprovodu začalo sněžit. Sníh padal bez ustání několik dní a uvěznil v Havenu zbylé obchodníky. Pro všechny nastala doba klidu. Ne tak pro nás. Jelikož jsme v uplynulých měsících získali celou řadu zkušeností, které jsme pod dohledem našich mistrů chtěli využít při rozvoji našich stále narůstajících schopností, začali jsme s dalším kolem tvrdého výcviku. Ač byli naši mistři zároveň našimi přáteli, během výcviku nám nic neodpustili a my jim za to během nadcházejících zkoušek byli moc vděční.

Výcvik nás ovšem opět rozdělil. Zatímco se Grult s Chlodovikem vydali do právě vznikající pevnosti Chlodovik Berg u jižního přechodu hraniční průrvy, Ranka s Balzou a Fousem se vytratil do sněhem zapadaného hvozdu. Nechápal jsem, co se tam, teda kromě utírání nudit, může naučit, ale nekomentoval jsem to. Radši.

Jediná Koré zůstala spolu se mnou v Havenu. No, nezůstala přímo v Havenu, ale přesunula se do nedalekého chrámu bohyně Lilith, kde pod dohledem Nerry dále rozvíjela své, pro mě stále více a více nepochopitelné schopnosti; byla však stále v dosahu a já se s ní mohl několikrát za měsíc vidět.

No a můj výcvik probíhal celý v Havenu. Během výcviku jsem měl mnoho příležitostí si vyzkoušet svou novou výbavu, kterou jsem ještě dle Bilbusových instrukcí doplnil. Výcvik byl stejně jako v předchozích letech tvrdý a zahrnoval celodenní aktivitu po dobu celé zimy. Práce na sobě se však vyplatila a já s potěšením zjistil, že jsem pod dohledem svého mistra udělal ve svých dovednostech zase obrovské pokroky. Navíc jsme si s Bilbusem každý večer sedli a povídali si o všech možných věcech. Znovu mě překvapilo, jak obrovský měl Bilbus rozhled. Byl pro mě doslova studnicí moudrosti.

Stále více a více se však naše rozhovory točily kolem obyčejných věcí a já se stále více a více přesvědčoval, že pouto, které nás s Bilbusem pojí, rozhodně není pouze pouto mezi mistrem a jeho žákem, ale jedná se o přátelské pouto dvou osob, které si prostě „sedly“. Stejně jako jsem to vnímal já, to měli i mí přátelé s ostatními mistry.

Po druhém měsíci mého výcviku jsem se začal hodinu denně učit jak správně spravovat léno. Těchto hodin jsem se účastnil společně s Koré, Nerrou a Bilbusem. Na rozdíl od předchozího výcviku tu naši mistři nebyli v pozici učitelů, ale našich trochu zkušenějších spolužáků. O výuku se staral Nerrou najatý vysloužilý správce jednoho jardonského léna.

Nikdy jsem neměl problémy s jednáním s lidmi a ani počty pro mě nebyly ničím novým, ovšem ani ve svých nejdivočejších snech jsem si nepředstavoval, že je správa léna tak složitá záležitost. Tak nějak jsem předpokládal, že stačí si odhadem určit malý díl, který chci od poddaných vybírat a zbytek půjde sám. Brzy jsem však byl vyveden z omylu. Správa léna rozhodně nebyla jen o nějakém určení odváděných dávek. Museli jsme najmout úředníky, kterým bylo třeba dát přesné informace o tom, co po nich chceme. Museli jsme jmenovat soudce, kteří by

dohlíželi na udržování námi definovaného práva. Museli jsme se postarat o údržbu cest, udržování pořádku pomocí najatých strážců zákona. Těm všem se samozřejmě muselo platit. Také organizování oslav se ukázalo být trochu komplikovanější, než jak se nám z pohledu zúčastněných zdálo.

Vypadalo to, že se budeme muset od nynějška plně věnovat správě léna, což jsme rozhodně nechtěli. Stále nás totiž více než pohodlí lákalo to, co se ukrývalo za obzorem. Proto jsme se s Koré rozhodli (o tom, že toto naše rozhodnutí odsouhlasí i naši přátelé, jsme ani na okamžik nezapochybovali), že jmenujeme Tschì-Nena v době naší nepřítomnosti správcem našeho léna. Toto rozhodnutí bylo také příčinou, proč se našich učebních hodin začal účastnit i Tschì-Nen, který se dočasně přestěhoval k nám do Havenu.

Během našeho učení správy léna jsme společně s Koré a Tschì-Nenem začali připravovat základní koncept této správy. Dohodli jsme se, že správa bude zahrnovat celou řadu věcí. Jednou z nich, což jsme museli konstatovat značně neradi, bylo i to, že spravovat naše léno z Havenu není možné. Správa léna musela být umístěna někde v jeho centru. Ovšem žádná ze stávajících osad ani městečko Orga se k tomuto účelu příliš nehodily.

Jednoho dne na sklonku zimy před nás Koré s Tschì-Nenem rozvinuli podrobnou mapu našeho léna. Pak se na nás zadívala a řekla: „Stejně jako já jste už asi zjistili, že žádná ze stávajících osad není pro centrum správy léna příliš vhodná. Já jsem pozorně prostudovala mapu a našla jsem takové místo. To se nachází zde.“ Pak zapíchla prst do mapy.

„Jak vidíte, jedná se o údolí řeky Varty. Místo se nachází přibližně ve středu našeho léna. To však není jeho jedinou výhodou. Řeka zde bude mít zcela jistě už větší sílu než je tak tomu v blízkosti Orgy, proto zde postavené hamry a vodní mlýny na rudu budou mít větší efektivitu. Také zde bude Varta výrazně lépe splavná, než jak je tomu u Orgy, a proto se po řece budeme moci spojit i se Zinakem a tedy i s Brirazským baronstvím. Možná že nakonec i s Aque Seextií,“ vysvětlovala nám Koré.

„To je sice všechno moc hezké, ale kde na to vzít? Když zpeněžíme dary, které jsme dostali od našich leníků a vše vložíme do výstavby, tak budeme mít dost peněz tak akorát na vykácení hvozdu v místě budoucího města. Tedy pokud se do kácení nechceme pustit sami. A to rozhodně nechceme,“ řekl jsem.

„Třeba by vám někdo půjčil. Co já vím, tak půjčky, které jsou ručeny pozemky, mohou dosahovat přímo závratných výšek a splácet se mohou řadu let,“ řekl Tschì-Nen.

Toho jsem se chytil a v hlavě se mi zrodil plán. „Třeba si nebudeme muset půjčovat od nikoho cizího. Třeba když se se svým plánem svěříme našim mistrům, tak nás založí. Sice vůbec netuším, jak jsou na tom s financemi, ale rozhodně asi nebudou trpět jejich nedostatkem,“ řekl jsem.

„No, zkusit to můžeme. Za zeptání nic nedáme. Pokud neuspějeme u nich, můžeme se zeptat obchodníků, kteří se zanedlouho začnou sjíždět do Havenu. Myslím si, že jakmile se rozkřikne, že lenní pánové shání peníze, tak se nabídky budou samy jen

hrnout,“ řekla Koré.

„Dříve než se však dáme do shánění peněz na výstavbu našeho nového sídelního města, měli bychom si o tomto nápadu pohovořit s našimi přáteli a pak bychom si měli zvolené místo na vlastní oči prohlédnout. Stejně s výstavbou budeme moct začít až na jaře,“ uzavřela naši debatu Koré.

Po zbytek zimy jsme pak po večerech s Koré, někdy i s Tshi-Nenem, Bilbussem a Nerrou, vytvářeli pravidla a zákony pro naše léno. Tato pravidla byla v podstatě shodná s těmi, co zaváděli naši mistři v Havenu. Popsali jsme stohy pergamenu propočty, které měly zajistit vyvážený rozvoj našeho léna. Než skončila zima, měli jsme vše připraveno.

Sníh začal pomalu tát, když se v Havenu objevil Chlodovik s Grultem v doprovodu části posádky Chlodovik Bergu, která se vystřídala v hlídání hranice s dalšími oddíly. Grultův návrat jsme samozřejmě náležitě oslavili. Během oslavy nám pak Grult mnohokrát ukazoval, co všechno se naučil. Jeho rytířská zbroj už byla pokryta vrstvičkou špíny, svědčící o jejím častém používání. Což nám samozřejmě Grult nezapomněl několikrát zdůraznit. Po oslavě Grult vstal a prohlásil: „Grult jít obhlédnout milenky.“ Pak Grult na dva dny kamsi zmizel.

Během těchto dvou dní se do Havenu vrátila i Ranka, Fous a Balza, což vedlo k další oslavě. Uprostřed oslavy se mezi námi najednou zjevil i velice spokojený Grult v doprovodu svých čtyř milenek, kterých se však po spatření nesouhlasných pohledů Ranky a Koré s gentlemanstvím sobě vlastním rychle zbavil. Před každou z nich postavil velkou lahev pálenky a pak řekl: „Tři, co to vypít nejrychleji, dostat od Grult krásný náhrdelník.“ Nikdy bych nevěřil, že křehké dívky mohou vypít lahev kořalky tak rychle. Pravda, několik minut po vypití nebylo rozdílu mezi těmi, co vyhrály, a tou, co prohrála, neboť všechny upadly do lihového komatu. Grult, oceňuje nasazení všech svých milenek, pak dal náhrdelník každé z nich.

Elegantně zbaveni nechtěné společnosti jsme pak slavili pouze v kruhu nejbližších přátel, tedy my čtyři (s Fousem a havránkem vlastně nás šest) a naši mistři. Dlouho do noci jsme si vyprávěli o tom, co všechno jsme během zimy prožili, co všechno jsme se naučili (to zpravidla doprovázeli naši mistři lehkými úsměvy). Nakonec, zmožení alkoholem, jsme velkolepě plánovali báječné zítřky.

Další den v poledne, když jsme se probrali a sešli se v jídelně, jsme Rance a Grultovi představili plán řízení našeho léna i s podrobně rozpracovaným plánem jeho rozvoje, předpokládaných zisků a investic. Zatímco Grult pozorně naslouchal celou dobu, na cosi čekaje, na Rance bylo znát, že nám věnuje pozornost pouze z čirého přátelství. Jinak ji to vůbec nezajímalo. Pouze v jeden okamžik zpozorněla.

Bylo to ve chvíli, kdy jsme mluvili o založení našeho nového sídelního města. Součástí tohoto návrhu byla i pasáž o vymýcení hvozdu, což se Rance vůbec nelíbilo. Navíc vcelku logicky namítla, že na výstavbu našeho nového města nepadne jenom hvozď v místě města samotného, ale i hvozď v jeho okolí, který bude dříve či později také zlikvidován. To nechtěla Ranka dopustit.

Chvilku jsme se o tomto problému přeli. Já jsem neviděl nic špatného na tom, porazit několik stovek stromů. K čemu je také dobrý strom, než k tomu se na jeho

dřevě ohrát či z něho něco vyrobit. Ranka však na to měla zcela jiný názor, z něhož nechtěla ustoupit. Nakonec vše vyřešila Koré.

„Víš, Ranko, chápu tvé námitky, ovšem je tu řešení. To řešení máme v podstatě pod nosem. V okolí Havenu zakládají broni rychle rostoucí lesy, o které se pečlivě starají, a ty jsou, díky bronské magii, schopny vyrůst během několika let a tím plně pokrýt spotřebu dřeva v Havenu a jeho širším okolí. My na svém lénu máme dvě osady broni. Proč se s nimi nedomluvit na tom, zda by to samé, co jejich bratránci dělají u Havenu, nedělali i u našeho sídelního města? Pokud by s tím souhlasili, pak by dopad tohoto našeho nového města na hvozď byl výrazně nižší. Co ty na to?“

Ranka se na chvíli zamyslela. Bylo na ní vidět, že se s myšlenkou kácení hvozdu smíruje jen velice nerada, ale nakonec s ní, tedy pod podmínkou, že se domluvíme s broni na vysazení a udržování rychle rostoucího lesa, souhlasila. Toto bylo tedy vyřešeno a Ranka už do našeho výkladu nezasahovala, ač občas cosi zabručela o vrazilích hvozdu.

Po skončení našeho výkladu jsme se obrátili na naše přátele a zeptali se jich, zda s naším návrhem souhlasí. Ranka jen zavrčela: „Co mám s váma dělat?“ Grult však začal protestovat: „Vy úplně zapomenout na voják. My potřebovat voják. Klan Bílý parát být kousek od nás. My potřebovat moc voják na obrana. Vy vůbec nepočítat s voják.“

„To ale není pravda. V rámci našeho rozpočtu se počítá s najmutím 50 chlapů jako strážců pořádku,“ odpověděla mu Koré.

„Polda nebýt voják. My potřebovat voják, co být cvičen v boj ve formace, ne mlátit opilec. Strážník nebýt voják. Pokud na to někdo zapomenout, tak pak moc litovat. Navíc 50 být směšně málo, my potřebovat dvacetkrát tolik,“ řekl Grult.

„Milý Grulte, uvědom si, že na našem lénu žije asi 2500 obyvatel. Těžko z nich poskládáme 1000 vojáků. I čtvrtina z tebou uváděného počtu je moc. Možná že bychom však mohli naverbovat 100 mužů. Na to bychom snad peníze našli. Jen budeme muset přepočítat náš návrh,“ odpověděla Grultovi Koré.

„100 voják nebýt nic. My potřebovat víc. Pokud nemít víc voják, tak nás nepřítel spolknout jako nic. My potřebovat víc voják. Na co být výstavba a rozvoj, když nemít voják na obrana. Grult sice nebýt myslitel, ale tohle vědět. Vy muset otevřít oči a podívat se dál než do váš váček,“ trval na svém Grult.

Na chvíli jsme se odmlčeli a začali o tom, co Grult řekl, přemýšlet. Na kus pergamenu jsem si začal dělat rychlé výpočty. Nakonec jsem ticho, které mezi námi zavládlo, prolomil svým návrhem.

„Co kdybychom to udělali takto. Nemůžeme si dovolit hned naverbovat hromadu vojáků. Nyní můžeme počítat s maximálně 150 horníky, kteří už mají nějaké vojenské zkušenosti a kteří by snad do naší nové armády sami vstoupili. Místo nich budeme muset najít někde náhradu, to však snad Tschì-Nen zvládne. Začneme tedy s počtem 150 vojáků, který můžeme postupně pomalu navyšovat dle toho, jak se bude vyvíjet počet obyvatel našeho léna. Nebudeme však verbovat násilně, do armády budeme přijímat pouze dobrovolníky. Pokud se bude našemu lénu dařit, můžeme postupně naverbovat vojáků tolik, kolik chce Grult, nebude to však hned. Grult připraví

návrh jejich vyzbrojení a plán jejich výcviku. Já pak přepracuji ekonomický model. Jelikož předpokládám, že to nebude dlouho trvat a my vyrazíme na další výpravu za obelisky, předáme tyto instrukce Tschi-Nenovi a on se jimi bude řídit.“

Grult se po mých slovech zamyslel. Něco si chvíli počítal na prstech a pak můj návrh odsouhlasil. Spadl mi obrovský kámen ze srdce. Bylo mi totiž naprosto jasné, že i když se našemu lénu bude dařit skvěle, tak potrvá roky, než se byť jen přiblížíme k počtu vojáků, který by nás zruinoval. Toho si však našťěstí nebyl Grult vědom. Místo toho vstal a odešel do svého pokoje, kde začal sepsávat podrobné instrukce Tschi-Nenovi ohledně naší budoucí armády. Také my s Koré jsme začali přepracovávat náš návrh hospodaření, neboť armáda byla obrovskou položkou, která nám značně narušila naše plány. Budoucnost však dala Grultovi za pravdu a my nakonec nelitovali ani jediného zlatáku, který jsme do armády vložili. To už ale hodně předbíhám, neboť tyto události měly nastat až mnohem později.

Po probdělé noci, kterou jsme s Koré strávili předěláváním rozpočtu, k nám do jídelny vpadl Grult, který v noci také nespál. Místo spánku se věnoval pro něj zcela atypické činnosti, kterou bylo psaní. K našemu překvapení byl Grult velice plodný psavec a ráno před nás hodil celý štos pergamenů, na kterých byl velice podrobně sepsán plán verbování, výzbroje, složení a výcviku naší budoucí armády. „Grult sepsat. Být tu vše. Vy počítat, Grult jít spát,“ prohlásil Grult na odchodu z jídelny.

Ač unaveni, přesto jsme se s Koré dali do pročítání Grultova díla. Během této četby jsem si uvědomil, že se Grult během svého výcviku rozhodně nevěnoval jen klikům a máchání válečnou palicí. Z jeho plánu bylo patrné, že ho Chlodovik zasvětil i do problematiky vojska. Byl jsem až překvapen, dost nemile, na kolik položek jsme s Koré při výpočtu nákladů na armádu zapomněli. Pohledy, které jsem tu a tam na Koré vrhal, mi prozradily, že i Koré si uvědomila už po několika řádcích, že budeme muset náš rozpočet přepracovat. Co víc, částka, kterou si budeme muset vypůjčit, bude výrazně vyšší, než jsme si původně plánovali. Vlastně se zdálo, že během několika následujících let budeme muset oželeť i výdělků ze stříbrného dolu, tedy pokud budeme chtít náš plán rozvoje Údolí šelem realizovat.

Četba Grultova plánu nám zabrala dvě hodiny. „Víš co, Jaghu?“ řekla Koré, jen co dočetla. „Budeme muset náš plán zcela přepracovat. Na to, abychom v něm neudělali žádnou chybu, jsme však moc unaveni. Teď si půjdeme lehnout. Až si odpočineme, tak plán znovu, tentokrát finálně, přepracujeme.“ Jak Koré řekla, tak jsme udělali a následující tři dny jsme strávili plánováním. Vždy mě plánování bavilo, přiznám se však, že se mi značně ulevilo, když jsme byli hotovi. Zatímco my s Koré byli v zajetí číslic, Grult si v pohodě randil a Ranka s Fousem brouzdala po okolním hvozdu.

Když bylo vše hotovo, tak jsme vyhledali naše přátele, což v obou případech bylo poměrně jednoduché, neboť Grulta jsme našli v jeho oblíbené hospodě a Ranka k nám přiběhla chvilku poté, co jsme ve hvozdu začali vyřvávat její jméno. Když jsme byli konečně spolu, řekla nám Koré během společného jídla: „Jaro už začíná nabývat na síle a my slíbili našim poddaným, že je navštívíme v jejich osadách. Myslím si, že bychom měli zítra vyrazit na cestu. Nejdříve bych navštívila Tschi-

Nena v Orze. Pak, společně s Tschí-Nenem, bych obešla zbylé osady. V každé osadě představíme Tschí-Nena jako našeho správce, který nás v naší nepřítomnosti plně zastupuje. To bych pak řekla i našim mistrům. Až budeme mít toto za sebou, měli bychom vyrazit na cestu za obelisky. Přiznám se, že se mi o nich už čas od času zdá.“

Jak Koré řekla, tak jsme i udělali. Jediný spor nastal, když jsme měli vyrazit na cestu. Tu si Grult postavil hlavu a prohlásil: „Rytíř jezdit na kůň. Bez kůň žádný rytíř. Grult rytíř, Grult chtít kůň.“ Marně jsme mu vysvětlovali, že ve hvozdu i rytíř chodí pěšky. Nebylo to nic platné. Nakonec jsme se dohodli na kompromisu. Na koních dojedeme do Orgy, kam vedla kamenná cesta. Koně tam necháme a dál budeme pokračovat po svých. S tím už Grult milostivě souhlasil a nám už žádná překážka nestála v cestě.

Sehnat koně v Havenu nebyl žádný problém, a tak jsme jednoho jarního dne konečně vyrazili na obhlídku našeho panství. Oblečení do svých nejlepších šatů, pod kterými se ovšem ukrývaly zbroje, jsme opustili Haven. Cesta do Orgy nebyla dlouhá a my, ač jsme rozhodně nechvátali, jsme ji urazili za necelé dvě hodiny.

Jen co jsme vyjeli na kopec, na kterém byla Orga vystavěna, všimli jsme si jisté změny, která se během zimy a časného jara s Orgou stala. Všude to hučelo stavební činností, jak se Orga rozrůstala. Jakmile nás obyvatelé spatřili, všeho nechali a spěchali k nám. Sesedli jsme a srdečně se s nimi začali zdravit. Nakonec náš příjezd do Orgy připomínal spíše než příjezd vládců příchod dlouho očekávaných přátel. V doprovodu hučícího davu jsme dorazili k nové, kamenné stavbě zhruba uprostřed povrchové části Orgy (na povrchu se nacházela zhruba polovina města, zbytek se ukrýval v síti podzemních jeskyní). Tam na nás už čekal Tschí-Nen, obklopený vojáky, kteří nás pozdravili několikerým hlasitým provoláním slávy.

Postupně jsme se všichni objali s Tschí-Nenem a mnoha okolo stojícími známými. Pak se k davu obrátila Koré a hlasem rozléhajícím se po širokém okolí prohlásila: „Děkuji jménem svým i jménem svých přátel za srdečné přivítání. Věřím, že budete mít všichni příležitost dnes večer na náměstí vypít s námi nějaký ten pohár něčeho dobrého. Teď nás však omluvte, neboť musíme s Tschí-Nenem probrat několik důležitých věcí.“ Pak se obrátila k Tschí-Nenovi a už normálním hlasem řekla: „Zaved' nás prosím do svých komnat, ať máme klid na to, co ti chceme říct.“ Po Koréiných slovech se začal dav pomalu rozcházet.

My, vedeni Tschí-Nenem, jsme zamířili známou cestou do nitra hory. Prošli jsme místy, se kterými nás pojilo tolik, ne vždy zcela příjemných zážitků, až jsme nakonec dorazili do Tschí-Nenových soukromých jeskyní. Zde jsme odložili svou výbavu a usedli k velkému kulatému stolu. Dříve než mohla Koré začít, zeptal jsem se Tschí-Nena: „Asi jen slepec by si nevšiml toho, že je zde mnoho nových obyvatel. Kde se všichni vzali? Vždyť před zimou tu bylo sotva pět set obyvatel. Nyní jich tu je téměř dvojnásobek.“

„No, dvojnásobek jich není, ale máš pravdu v tom, že do Orgy během posledních několika měsíců přišlo mnoho nových obyvatel. Je to tak trochu moje zásluha. Když jste se totiž slavně vrátili z boje a já spatřil horníky v jejich nových zbrojích, bylo mi jasné, že se jen málokdo z nich bude chtít vrátit k horničině. Přece jenom ten, kdo si

zvykne na váhu zbraně ve své ruce, se už jen obtížně vrací k mlátku a kolečku. Proto jsem vyslal do okolí posly s tím, že váš stříbrný důl nabírá nové horníky. Společně s horníky pak přišli i obchodníci a řemeslníci. Ti všichni si tu teď staví své nové domovy. Snad to nevadí,“ řekl Tschì-Nen.

„Ale vůbec to nevadí. Svým činem jsi nám ušetřil mnoho práce. Z horníků, kteří s námi prošli bojem, bychom rádi udělali základ své malé armády. Je nám jasné, že místo nich budeme potřebovat nové horníky, které jsme však nevěděli kde vzít. Svým zásahem jsi tento problém vyřešil za nás, za což ti moc děkujeme,“ odpověděl jsem mu.

K dalšímu slovu jsem se už nedostal, neboť Koré mezitím vyndala ze své neviditelné torny svazek pergamenů, na kterých byl sepsán plán rozvoje našeho léna a pak tento plán začala Tschì-Nenovi podrobně vysvětlovat. Chvilku jsem pozorně poslouchal, připraven pomoci Koré s výkladem, ale brzy jsem si uvědomil, že se snažím zcela zbytečně. Koré měla náš plán dopodrobna nastudovaný, a jelikož byla ve výkladu vždy lepší než já (ne že by byla lepší vypravěčka, já však během svých výkladů často odbočoval k nepodstatným věcem), tak jsem jí toto, ne zcela rád, přenechal. Místo poslechu jsem se začal věnovat plným mísám, které ležely na stole před námi. Měl jsem už docela hlad, vždyť jsem snídal před třemi hodinami a i během krátké jízdy člověku, natož pak mě, řádně vyhládne.

Asi v polovině výkladu došlo jídlo. Tschì-Nen, ač plně soustředěn na výklad, si toho všiml. „Promiň, Koré. Pokud máte ještě hlad nebo žízeň, skočte si pro cokoliv do spíže, dobře víte, kde je,“ přerušil na okamžik Tschì-Nen Koré. Dobré výzvy se má poslechnout, a proto jsme s Grultem vyrazili vyplenit Tschì-Nenovu spíž. Jak zásob ubývalo, tak se mé břicho plnilo. Jídlo jsem zapíjel vínem, a proto není divu, že se mě zanedlouho zmocnila příjemná únava. Do večera zbývalo dost času, a proto jsem jen nahlédl do salonku, kde Koré zrovna dokončovala svůj výklad, a prohodil jsem: „Po té dlouhé cestě jsem nějaký unavený. Půjdu se na chvilku natáhnout. Nebojte se však, večerní slavnosti se určitě zúčastním.“ Nečekaje na peprnou odpověď jsem se rychle vytratil. Zamířil jsem si to rovnou do jeskyně pro hosty, kde jsme už mnohokrát přespávali. Tam jsem se zavrtal do kožešin a spokojeně usnul. Věřil jsem, že mě mí přátelé na večerní slavnost včas probudí. Nezastírám, byl jsem tehdy ještě trochu naivní.

Probudilo mě hlasité chrápání. Z alkoholového oparu, který se nacházel v jeskyni, jsem rychle pochopil, že slavnost už skončila. Trochu rozmrzele jsem vstal a šel překontrolovat naši výbavu. V místnosti, kde jsme zanechali výbavu, jsem zastihl Ranku s Koré. I ve světle pochodní vypadaly obě velice nedobře. Bledá pleť, propadlé tváře a malátné pohyby. Jasně příznaky toho, že se obě dívky na večerní slavnosti rozhodně nešetřily. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem jim to nepřál. Měly mě probudit. Pak bych velkou část pití vzal na sebe. „Koukám, že tady někdo trochu přebíral. Jó, když někdo pije a zapomíná na kamarády, tak se pak nesmí divit, že je mu zle,“ řekl jsem místo pozdravu.

„Ani nevíš, jak se pleteš. Pravda, nevzbudili jsme tě, neboť se nám zdálo, že jsi toho vypil už dost. My však také moc nepily. Daly jsme si jen několik zdvořilostních

pohárů ředěného vína a šly si lehnout. Veškeré pití obstaral Grult. V noci jsme však nezamhouřily oka. Neustále jsme se budily. Bylo to divné. Oběma se nám zdál stejný sen. Jako by nás někdo volal. Když jsme se probudily, nemohly jsme si vzpomenout na to, kdo to byl, ani proč nás volal. Nakonec jsme to nevydržely a obě vstaly. Teď je nám hůř, než kdybychom vypily džber pálenky. To však přejde. Ranka nám udělala odvar z léčivých bylinek, tak snad zabere. Nechceš také?“ řekla Koré.

„To tedy rozhodně nechci. Včera jsem spatřil v Tshi-Nenově spíži několik zajímavých lahví a mám docela chuť prozkoumat jejich obsah,“ odpověděl jsem jim. „Tak to hlavně nepřežeň,“ řekla mi Ranka. To mě zarazilo, a jelikož jsem historce dívek moc nevěřil, neboť jsem byl přesvědčený o tom, že propily celou noc a nyní mě pouze chlácholí vymyšlenou historkou, a tak jsem jim trochu zlomyslně odpověděl: „Nebojte, hůř než vy nedopadnu.“

Ve spíži jsem si otevřel lahvinku vína a pomalu ji začal upíjet. Jak množství vína v lahvi ubývalo, přestával jsem se na přátele zlobit. Když jsem pak otevřel druhou, vše jsem jim odpustil. Vrátil jsem se mezi ně a zapojil se do balení. Grult už mezitím vstal, alkohol na něm opět nezanechal žádné viditelné stopy, a proto byl schopen s balením pomoci. Někdy na konci druhé lahve vína se k nám připojil Tshi-Nen a my vyrazili na cestu. Po dvou lahvích vína mi už bylo naprosto jedno, kam jdeme. Upřel jsem svůj pohled na Grultova záda a bez přemýšlení ho následoval.

Nešli jsme moc dlouho. Nebylo ještě ani poledne, když jsme dorazili do první osady goblinů. Ti nás okamžitě obklopili a srdečně přivítali, což se neobešlo bez několika pohárů medoviny, které však, na rozdíl od nás s Grultem, obě dívky odmítly. Následovala prohlídka podzemní osady, kterou Grult doslova protrpěl, neboť většina chodeb propojujících jednotlivé jeskyně osady byla vysoká pouze dva metry, a on se proto se svými dvěma a půl metry musel neustále krčit, přičemž čas od času zavadil o nějaký krápník, což vždy doprovázelo cinknutí a hromada sprostých slov.

Ke Grultově úlevě prohlídka po několika hodinách skončila a my byli zavedeni do centrální jeskyně. Dobu, kdy jsme procházeli podzemím, využili goblini k přípravě oslavy. Hojnost jídla a medoviny nás s Grultem příjemně překvapila. Ne tak Ranku s Koré. Obě jen uždibly z nabízených pokrmů a pak se omluvily a šly spát, zatímco my s Grultem a Tshi-Nenem se chopili povinností vzácné návštěvy. Mnoho hodin jsme pak strávili jídlem a pitím, během něhož jsem všem přítomným vyprávěl o našich hrdinských činech, kdy jsem samozřejmě neopomněl zdůrazňovat svoji neopominutelnou úlohu. Když mi čas od času došla slova, tak nastoupil Grult, který kdekoho vyzýval k přetlačování. Když mu pak došli dobrovolníci, tak, k velké radosti všech přítomných, nám předvedl něco ze svého bojovnického umění, přičemž za nepřátele mu posloužili imaginární protivníci. Když Grult skončil s ukázkou, tak jsem já znovu začal s vyprávěním. Takto jsme se během oslavy vystřídalí několikrát. Jedlo se stále míň a míň, zato však korbele se vyprazdňovaly stále rychleji. Ani nevím, jak jsem se dostal do postele.

Ráno bylo opět krušné. Přes mlhavý opar doznívající opilosti jsem vnímal to, že jsme na tom všichni stejně, tedy kromě Grulta, který měl opravu neuvěřitelnou